

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **H. D. N.**
st. příslušnost X
bytem X

zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát
sídlem Opletalova 25, Praha 1
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2025, č.j. MV-171923-3/OAM-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou ze dne 22. 12. 2025 se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2025, č.j. MV-171923-3/OAM-

2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání proti usnesení Ředitelství cizinecké policie ČR (dále též jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 8. 2025, č.j. CPR-23536-6/ČJ-2025-930310-V239 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „usnesení o zastavení řízení“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“ či „SŘ“) zastavil řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podané ve smyslu § 122 odst. 6 písm. a) a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a dosavadní pobytovou historii žalobce v ČR. Poté v rozsahu odvolacích námitek přezkoumala usnesení o zastavení řízení.
4. Žalovaný připomněl, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 18. 1. 2024 ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na 2 roky od vycestování žalobce z území. Žalobce pobýval na území prokazatelně bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 16. 2. 2024.
5. V řízení o uložení správního vyhoštění byly provedeny následující úkony. Při výslechu dne 8. 12. 2022 pak žalobce uvedl, že do ČR přicestoval z Německa asi před dvěma roky, cestovní doklad ztratil, je rozvedený, má dvě děti, na které platí výživné ve výši 3 500 Kč a 4 500 Kč, děti si bere jednou za týden nebo za dva týdny. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že účastníku řízení bylo roku 2007 uděleno dlouhodobé vízum a následně i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které bylo opakovaně prodloužováno. Naposledy o jeho prodloužení požádal v roce 2012, ale jeho žádosti nebylo vyhověno a rozhodnutí o zamítnutí nabylo právní moci dne 1. 7. 2020. V řízení o správním vyhoštění byla v pozici svědka vyslechnuta i matka nezletilých dětí T. H. P., která sdělila, že se žalobcem jsou od 27. 9. 2020 rozvedeni a již od roku 2015, kdy se odstěhoval, s ním nemá žádný vztah. Na výchově ani výživě jejich dětí se nijak nepodílí. Paní P. také tvrdí, že na výživném žalobce dluží 150 000 Kč, má platit celkem 9 500 Kč a za rok 2022 zaplatil pouze dvakrát. Syn H. V. N. (nar. X) je českým občanem. Dcera P. N. N. (nar. X) je vietnamskou státní příslušnicí. V řízení bylo také zkoumáno, zda je návrat účastníka řízení do Vietnamu možný, přičemž dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. X se na něj žádné překážky ve vycestování nevztahují.
6. Žalovaný též upozornil, že podle opisu z Rejstříku trestů má žalobce celkem čtyři záznamy. Naposledy byl účastník uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 1. 2025 č. j. 46 T 96/2023, že spáchal zločin podplácení, když se při kontrole pokusil uplatit hlídku městské policie. Odsouzen byl k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odložením na zkušební dobu v délce 30 měsíců, a dále mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR na 30 měsíců.

7. Rozhodovací důvod prvostupňového rozhodnutí spočívá v tom, že žalobce neprokázal naplnění otcovské role ve vztahu k jeho nezletilému synovi. Na výchově a výživě svého syna se podle správního orgánu I. stupně nepodílí natolik významnou měrou, aby z jeho jednání bylo patrné, že o něj skutečně pečuje. Jejich vztah tak nelze považovat za vztah rodiče, který o své dítě mladší 21 let skutečně pečuje ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaný tedy posuzoval, zda žádost odůvodňovala zahájení nového řízení či nikoliv, a zda byl správní orgán I. stupně oprávněn pro nedostatek důvodů řízení zastavit. Vycházel přitom z díkce § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, podle něhož se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, o kterého *skutečně pečuje*. Uvedené ustanovení je výsledkem novelizace ZPC provedené zákonem č. 314/2015 Sb., přičemž ust. § 15a odst. 1 písm. b) reaguje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, *Zhu a Chen*.
9. Žalovaný k jádru věci zejm. uvedl, že žalobce pouze tvrdil, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se o svého syna začal starat, navázal s ním vztah a zajímat se o něj. Z prohlášení paní P., které doložil žalobce, vyplývá, že se *žalobce se synem stýká, snaží se s ním udržovat vztah a trávit s ním čas. Kontakt mezi účastníkem řízení a jeho synem podle paní P. probíhá příležitostně, dle možností a domluvy*. Tato nekonkrétní tvrzení neprokazují skutečnou péči účastníka řízení o jeho syna (ani o jeho dceru) a v tomto hodnocení se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně. Žalobce měl dostatek příležitostí a času, aby prvostupňovému orgánu podrobně a věrohodně podstatu své péče o syna vylíčil, případně k tomu doložil důkazní prostředky či navrhl jejich provedení. Mohl tak učinit již v žádosti, kdykoliv v průběhu řízení, případně podstatu své péče o syna mohl konkretizovat alespoň v odvolání. Žalobce měl možnost popsat například v čem jeho péče o syna spočívá, jakým způsobem společně tráví čas, jak se podílí na jeho výchově nebo zda již uhradil dlužnou částku na výživném. Nic takového ovšem neučinil a nyní správnímu orgánu I. stupně vyčítá nedostatečně zjištěný skutkový stav.
10. Z tvrzení žalobce a čestného prohlášení nelze seznat naplnění podmínky skutečné péče, jak vyžaduje ust. § 15a odst. 1 písm. b) ZPC a potažmo ust. § 122 odst. 7 téhož zákona. Za prokázání skutečné péče je přitom zodpovědný především žalobce, nikoliv správní orgán. Žalobce v prvostupňovém řízení nenavrhl provedení žádných dalších důkazů. Podle tvrzení žalobce se synem společnou domácnost nesdílí, takže není zřejmé, co konkrétně by mělo být ve vztahu ke skutečné péči provedením pobytové kontroly zjištěno. Výslech účastníka řízení či svědka pak má totiž primárně sloužit k ověření tvrzených skutečností či podání, a proto se za situace, kdy žalobce přestřel pouze zcela obecná tvrzení, jeví provedení výslechů jako nadbytečné.
11. K namítané neakceptaci čestného prohlášení matky dětí žalovaný uvedl, že se jím prvostupňový orgán dostatečně zabýval. Žádné nové skutečnosti, které by prokazovaly jeho skutečnou péči o syna, ke své žádosti nedoložil. Čestné prohlášení i žádost účastníka řízení sice naznačuje, že došlo alespoň k částečné změně vztahu mezi účastníkem řízení a jeho synem, neboť v době řízení o správním vyhoštění s ním nebyl v kontaktu vůbec, ale ani jeden z těchto podkladů skutečnou péči účastníka řízení o syna zcela jistě neprokazuje. Nelze tedy správnímu orgánu I. stupně vyčítat, že čestné prohlášení paní P. nepovažoval za prokazatelný doklad o skutečné péči.

12. Žalovaný se dále zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dětí, avšak pouze v rozsahu soukromého a rodinného života účastníka řízení, jak jej popsal ve své žádosti a jak byl zjištěn v řízení o správním vyhoštění. Jelikož žalobce o své děti skutečně nepečuje, není proto považován za rodinného příslušníka občana EU. Žalobce je povinen v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Žalovaný dále zdůraznil, že v předmětné věci nebylo uloženo správní vyhoštění, a tudíž nevyhověním žádosti účastníka řízení mu nevzniká žádná nová povinnost ani nezaniká žádné jeho právo. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že účastníku řízení byl uložen i trest vyhoštění v délce 30 měsíců. Ani v případě vyhovění žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění tak účastníku řízení nevznikne oprávnění pobývat na území ČR. Je proto zřejmé, že napadené usnesení v podstatě nijak do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení nebo jeho rodiny nezasahuje.
14. Konkrétně žalovaný připomněl, že povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu již byla popsána v řízení o správním vyhoštění a spočívá v pobytu žalobce na území bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Dále také poukázal na trestní minulost žalobce a dosud nevykonaný trest vyhoštění. Od 1. 7. 2020 žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu a na území setrvává pouze jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, přičemž svou žádost podal až dne 22. 2. 2025, tedy dva dny po nabytí právní moci trestního rozsudku ukládajícího také trest vyhoštění. Na území ČR pobývají jeho dvě nezletilé děti, ale nebylo prokázáno, že by o ně skutečně pečoval. V řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že ve Vietnamu pobývají jeho rodiče, sourozenci a širší příbuzenstvo a v případě realizace vyhoštění by jel domů k rodině. Na území pobývají jeho dvě nezletilé děti, o něž však skutečně nepečuje.
15. V řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že ve Vietnamu pobývají jeho rodiče, sourozenci a širší příbuzenstvo a v případě realizace vyhoštění by jel domů k rodině. Lze tedy usoudit, že k Vietnamu jej pojí dostatečně silné kulturní i osobní vazby. Ve Vietnamu si může také zajistit výdělečnou činnost a své děti alespoň finančně podporovat na dálku. K věku či zdravotnímu stavu své rodiny nebo jeho neuvedl žalobce nic výjimečného. Rozhodnutí o správním vyhoštění je uloženo na omezenou a poměrně krátkou dobu, jeho realizace proto nebude znamenat úplné zpřetrhání rodinných vazeb a nebrání účastníku řízení v kontaktu s jeho dětmi na dálku a prostřednictvím návštěv ve Vietnamu i osobně.
16. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte je jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19). Podstatný je zejména reálný kontakt stěžovatele s rodinou a reálná potřeba dětí setrvat s oběma rodiči. Nejlepší zájem dítěte není absolutní a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Žalovaný uzavřel, že vzhledem ke zjištění, že žalobce o své děti skutečně nepečuje a současně dlouhodobě porušuje právní předpisy, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění, a také s přihlédnutím ke krátké době zákazu vstupu, nepředstavuje usnesení správního orgánu I. stupně nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života či života jeho rodinných příslušníků a není ani v rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte (dále také „ÚPD“).

17. Proto je nutné dospět k závěru, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, a nejsou tedy splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 téhož zákona. Prvostupňový orgán tedy postupoval v souladu s ust. § 102 odst. 4 SŘ a řízení o jeho žádosti zastavil.

III. Žaloba

18. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a napadené rozhodnutí je z hlediska dopadů do oblasti soukromého a rodinného života nepřiměřené.
19. Stran nedostatečného zjištění skutkového stavu věci žalobce uvedl, že správní orgány čestné prohlášení matky jeho nezletilých dětí naprosto bagatelizovaly a posuzovaly jeho obsah zcela formalisticky. Neposoudily jeho obsah jako celek a v kontextu případu žalobce.
20. Je totiž nutné poukázat na fakt, že žalobce spolu s bývalou manželkou a jejich dětmi nesdílí společnou domácnost. Je tedy zcela zřejmé, že v případě rodičů, kteří spolu dlouhodobě nežijí, může nezletilé dítě s každým z nich strávit jen určitý čas. Dále je nutné poukázat na fakt, že režim péče o nezletilé děti je téměř vždy udáván reálnými možnostmi každého z rodičů, přičemž je nutné zohlednit nejrůznější faktory, jako např. finanční možnosti, pracovní vytížení, péče o příbuzné či další potomky, apod. Vzhledem k velkému množství těchto faktorů a jejich vzájemné provázanosti pak ne vždy lze jednoznačně stanovit režim péče tak, aby se jednalo o pravidelný a opakující se vzorec, a je tak nutné ke střídání rodičů o péči přistupovat dle možností a na základě společné domluvy. Pokud tak v čestném prohlášení je obsaženo slovo „*příležitostně, dle možností a domluvy*“, znamená to, že v důsledku oddělení životů obou z rodičů nelze zaručit pravidelný časový prostor, kdy bude žalobce o své nezletilé děti pečovat.
21. Pokud obsah čestného prohlášení vzbudil ve správních orgánech pochybnosti, měly přistoupit k provedení dalších důkazů, díky kterým by dostaly své zákonné povinnosti dle § 3 SŘ, tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v průběhu řízení navrhoval provedení důkazů, a to provedení pobytové kontroly a výslech žalobce jakožto účastníka řízení, případně výslech jeho bývalé manželky. Žalovaný si protiřečí, pokud tvrdí, že namítaný výslech žalobce jakožto účastníka řízení je neúčelný. Správní orgány zcela zřejmě měly pochybnosti ohledně obsahu čestného prohlášení a měly tak přistoupit k ověření toho, zda jsou jejich závěry a domněnky správné. Správní orgány určitě neměly svá rozhodnutí založit na skutkovém stavu starém 2 roky za situace, kdy žalobce tento skutkový stav zpochybnil.
22. Žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s posouzením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Prvně je třeba uvést, že argumenty žalovaného ohledně netvrzení konkrétních dopadů do soukromého a rodinného života jeho nezletilých dětí jsou zcela liché, a to pro povinnost správních orgánů aktivně a samostatně zjišťovat okolnosti ohledně nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. Žalobce se k tomuto blíže vyjadřuje v bodu V. této žaloby.
23. Argumenty žalovaného ohledně netvrzení konkrétních dopadů do soukromého a rodinného života jeho nezletilých dětí jsou zcela liché, a to pro povinnost správních orgánů aktivně a samostatně zjišťovat okolnosti ohledně nejlepšího zájmu nezletilého

dítěte. Žalobce odkázal také na judikaturu NSS ohledně poměřování přiměřenosti (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33). Žalobce přitom dostatečně splnil svou povinnost tvrzení ohledně možných nepříznivých dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodinných příslušníků, a to zejména čestným prohlášením, k jehož obsahu se žalobce dostatečně vyjádřil výše a které mohlo vyvolat alespoň podezření na možnou změnu rodinných poměrů žalobce.

24. Konečně se žalobce zpochybnil dostatečné zohlednění tzv. nejlepšího zájmu dítěte. Opětovně poukázal na význam předloženého čestného prohlášení matky nezletilých dětí o podobě péče žalobce, které žalovaný toto naprosto bagatelizoval. Veškeré jeho úvahy napadeného rozhodnutí vycházejí toliko ze skutkového stavu, který byl zjištěn v rámci rozhodování o samotném správním vyhoštění, tedy téměř necelé dva roky zpět. Žalobce poukázal na závěry rozsudku ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24, v němž NSS dovodil povinnost aktivní a zcela samostatné činnosti správního orgánu, jde-li o zjišťování nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. Postup žalovaného v této věci, kdy vycházel ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a naprosto se nezabýval zjišťováním skutkových okolností stran nejlepšího zájmu dítěte, a naopak vytýkal žalobci neunesení břemena tvrzení stran těchto skutečností, pak s ohledem na výše uvedené závěry judikatury nemůže obstát.
25. Pro uvedená pochybení žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Ve svém vyjádření ze dne 20. 1. 2026 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu řádně odůvodnil neúčelnost dodatečně navržených výsledků i pobytové kontroly a v rámci testu přiměřenosti upřednostnil veřejný zájem na ochraně pořádku, zejména s ohledem na opakovanou trestnou činnost žalobce. Rozhodnutí tak bylo vydáno na základě správně zjištěného skutkového stavu a v souladu s ustanoveními správního řádu i ZPC, přičemž ani nejlepší zájem dítěte nebyl v tomto konkrétním případě shledán jako důvod pro zrušení vyhoštění.
27. Sám ovšem na několika místech v žalobě uznává, že toto prohlášení pouze „*poukazuje*“ či „*naznačuje*“ změnu okolností oproti stavu zjištěnému v řízení o uložení správního vyhoštění. Žalovaný přitom obsah čestného prohlášení nijak nezpochybňoval ani jej nebagatelizoval. Žalobce sám k povaze své údajné péče o nezletilého syna nepředestřel v řízení před správním orgánem I. stupně, v odvolání, a ani v podané žalobě.
28. Podle žalovaného je rozhodnutí o zastavení řízení přiměřené, protože faktická péče nebyla prokázána, žalobce je opakovaně soudně trestán, a navíc mu byl uložen souběžný trest vyhoštění soudem, což znamená, že napadené usnesení situaci žalobce ani jeho dětí fakticky nemění. Žalovaný uzavírá, že nejlepší zájem dětí byl řádně zvážen, avšak za daných okolností nemohl převážit nad veřejným zájmem na dodržování právních předpisů a ochraně bezpečnosti jakékoliv konkrétní tvrzení.
29. Za situace, kdy žalobce ke vztahu ke svým dětem nepředestřel žádná konkrétní tvrzení a s přihlédnutím k výše uvedeným východiskům, ovšem nemohl dospět k jinému závěru,

než že usnesení správního orgánu I. stupně nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce nebo jiných osob. Je totiž nesporné, že v daném případě převažuje na „misce vah“ v rozhodnutí řádně definovaný veřejný zájem spočívajícím v požadavku, aby na území pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy.

30. Ohledně možnosti prolomit koncentraci řízení dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k navrženým důkazním prostředkům. Současně ovšem zdůvodnil, proč by za dané situace bylo provedení výsledku i pobytové kontroly nadbytečné a na tomto závěru, jenž byl zopakován i výše, setrvává. V odvolacím řízení tedy vůbec nebyl důvod, aby žalovaný prolamoval zásadu koncentrace řízení, a to z důvodu absence jakéhokoli konkrétního tvrzení. Bylo v zájmu žalobce co nejpodrobněji podstatu své péče o děti, aby bylo zcela nesporné, že ji skutečně vykonává. To žalobce neučinil a omezil se zcela nekonkrétní tvrzení a doložení čestného prohlášení paní P., které se k poskytované péči nijak nevyjadřuje a je z něj patrný pouze příležitostný (a blíže nespecifikovaný) kontakt žalobce s jeho dětmi.
31. Žalovaný proto uzavírá, že žalovaný nijak neprokázal, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, a proto jeho žádosti nemohlo být vyhověno. Napadené rozhodnutí není v rozporu s platnými právními předpisy ani se závazky obsaženými v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a v čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Proto krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

32. Ze **správního spisu** vyplývá, že se na základě žádosti ze dne 18. 7. 2025 s připojeným prohlášením matky nezletilých dětí ze dne 4. 7. 2025 bylo prvostupňovým orgánem zahájeno řízení, v němž prvostupňový orgán shromáždil následující podklady. Prvostupňový orgán sdělil žalobci vyrozuměním o zahájení řízení, že bude jeho žádost posuzovat podle ustanovení § 122 odst. 7 ZPC, nikoliv podle § 122 odst. 6 písm. a) ZPC. Správní spis obsahuje výpis z evidence CIS, z něhož plyne, že žalobce měl záznam v evidenci nežádoucích osob ode dne 16. 2. 2024. Dále je také zřejmé, že žalobce podal dne 22. 2. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně žalobu proti rozhodnutí o jejím neudělení. Z opisu z evidence rejstříku trestů plyne, že žalobce byl odsouzen vícekrát za spáchání trestných činů podle § 268 odst. 1, § 337 odst. 1 písm. a) a naposledy na základě rozsudku Obvodního soudu Praha 4 ze dne 28. 1. 2025, kdy mu byl kromě podmíněného trestu odnětí svobody uložen též trest vyhoštění na 30 měsíců. Dále je ve spisu založen výpis z evidence obyvatel k osobě nezl. H. V. N., nar. X, st. přísl. Česká republika, jehož otcem je žalobce.
33. Z prohlášení matky nezl. dětí žalobce T. H. P. vyplývá, že žalobce „*je součástí života našich dětí a stýká se s nimi. V posledních dvou letech se snaží s nimi udržovat vztah a trávit s nimi čas.*“
34. Podle rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 18. 1. 2024 byl uložen vyhoštění žalobci na dobu dvou let dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že byl proveden výslech paní P., kde uvedla, že nezletilé děti otce neznají a nemají k němu žádný vztah. Jejich otec se na výživě a výchově žádným způsobem nepodílí a o děti se nestará, není s nimi v žádném kontaktu. Na území ČR nemá žalobce žádný majetek. Ve Vietnamu má rodiče

a širší příbuzenstvo, byl ochoten odjet domů. Má vyživovací povinnost ke svým dětem, 3500 Kč a 4500 Kč. S dětmi se stýká jednou týdně nebo jednou za čtrnáct dnů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
36. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
37. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se konalo dne 13. 2. 2026 za účasti žalobce, jeho zástupce a zástupce žalovaného. Krajský soud shrnul obsah napadeného rozhodnutí a vyslechl přednesy účastníků. Zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce je otcem dítěte – českého občana. Správní orgány zcela podcenily hodnocení zájmů nezletilého dítěte. Zástupce poukázal na povinnost správních orgánů vyvažovat tento zájem oproti veřejným zájmům, které jsou v kolizi. Stát je povinen vždy napomáhat tomu, aby se dítě mohlo stýkat s oběma rodiči. Vztah mezi dítětem a rodičem se může v průběhu času změnit. Zástupce žalobce připustil, že v době uložení správního vyhoštění žalobce minimálně formálně nebyl rodinným příslušníkem občana EU. V době uložení správního vyhoštění byl vztah mezi žalobcem a matkou dítěte negativní. Správní orgány neprovedly žádné výsledky, pobytové kontroly ani šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí.
38. Zástupce žalobce poukázal na rozsudky NSS sp. zn. 1 Azs 314/2021, podle něhož je zapotřebí provést výslech zúčastněných osob, což správní orgány neprovedly. Dále poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 282/2023 týkající se důležitosti zájmu dítěte. Aktivita ze strany žalobce v době podání žádosti měla být větší, nicméně zástupce žalobce poukázal na špatné zkušenosti z jiných správních řízení ohledně nakládání žalovaného s důkazy. Podle názoru zástupce žalobce měla být aktivita při zjišťování skutkového stavu primárně na straně prvostupňového orgánu.
39. Krajský soud dále shrnul obsah soudního a správního spisu. Zástupce žalobce se vyjádřil k problému neplacení výživného žalobcem. Soudu předložil dohodu o úpravě poměrů k nezletilým dětem uzavřenou mezi žalobcem a paní P. po vydání napadeného rozhodnutí. Zástupce žalovaného se ke zjištěnému skutkovému stavu nevyjádřil. Soud poté shrnul výklad relevantní právní úpravy obsažené v SŘ a ZPC, zejm. zvláštní úpravu vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Připomněl také důvody pravomocného uložení správního vyhoštění. Zástupce zopakoval, že přes malou procesní aktivitu žalobce byly indicie pro nové posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění jasně dány. K návrhu žalobce soud konstatoval dohodu o úpravě poměrů k nezletilým dětem žalobce. Zástupce žalovaného se k tomuto návrhu nevyjádřil. Soud konstatoval obsah této dohody, která zahrnuje i výši výživného (3 500 Kč měsíčně na nezl. syna). Zástupce žalobce nepožadoval založení této listiny do spisu. Jelikož další důkazní návrhy účastníci neměli, krajský soud ukončil dokazování a dal účastníkům příležitost k přednesu

konečných návrhů, v nichž účastníci setrvali na svých procesních podáních. Poté krajský soud přerušil jednání za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku ve věci.

40. Žaloba **není důvodná**.

41. Ustanovení § 122 odst. 7 ZPC ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí upravuje zvláštní případ tzv. nového řízení ve věci správního vyhoštění. *Policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí^{5d)}, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Cizinec podávající žádost podle odstavců 5 až 7 je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie umožní na žádost účastníka řízení vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.*
42. Podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) ZPC ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho „rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého **skutečně pečuje**. Dřívější znění téhož ustanovení pracovalo s poněkud odlišným vymezením, neboť se rodinným příslušníkem občana EU rozuměl „rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti“. Český zákonodárce explicitním zakotvením rodičů pečujících o občana mladšího 21 let do definice rodinného příslušníka reagoval na judikaturu SDEU, konkrétně na rozsudek ve věci C-200/02 *Zhu a Chen* (viz k tomu Vintrová, A. K. Pojem rodinného příslušníka občana EU a vliv jeho definice na přechodný pobyt pohledem práva unijního, českého a německého. In. Jurisprudence, č. 1, 2021, s. 19 a násl.). Pojem „skutečná péče“ je tedy judikатурním pojmem práva EU (srov. kupř. rozsudek SDEU ze dne 8. 3. 2011 ve věci C-34/09 *Zambrano*), který však není pokryt dikcí ustanovení čl. 2 směrnice 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „směrnice o volném pohybu“). Účelem je ochránit občana EU, aby mohl v plném rozsahu užívat svých práv a nemusel vycestovat se svým rodičem mimo území členských států EU. Obdobně vykládá postavení rodinného příslušníka (rodiče) také vnitrostátní judikatura (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40).
43. Podle ustanovení § 102 odst. 4 SŘ platí, že „pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.“
44. Citovaná zákonná úprava umožňuje zohlednit situaci, kdy po uložení správního vyhoštění dojde k zásadní změně statusu cizince (občanství jiného členského státu EU, rodinný příslušník občana EU), která je relevantní pro jeho pobyt na území členských států EU. Krajský soud zdůrazňuje, že tu jde o zvláštní případ tzv. nového řízení, tedy o možnost zvrátit nepříznivé důsledky pravomocně uloženého vyhoštění. Zvláštní úprava v citovaném ustanovení zcela výslovně přesouvá důkazní břemeno ohledně veškerých rozhodných skutečností na cizince, jakož i břemeno tvrzení rozhodných skutečností. Nelze proto srovnávat toto nové řízení se standardním řízením o uložení správního vyhoštění, které se vede z úřední povinnosti a důkazní břemeno zcela tíží správní orgán.

45. To znamená, že vyhoštěný cizinec musí přinést správnímu orgánu zcela konkrétní a jasné indicie o tom, že došlo ke změně jeho statusu, která má efekt na uložené správní vyhoštění. V případě žalobce šlo o takové indicie, které by odůvodňovaly závěr, že se žalobce stal po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění rodinným příslušníkem občana EU. Krajský soud tu připomíná, že Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 18. 1. 2024 podrobně hodnotilo, zda žalobce nesplňuje podmínky tohoto statusu. Vyhošťující orgán dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly. Svůj závěr opřel o výpověď matky dětí žalobce paní P., podle níž žalobce s rodinou nežil, o děti nejevil příliš zájem, přičemž se s nimi občas stýkal. Tehdy se ukázalo, že žalobce také dluží na výživném. Jak bylo potvrzeno i při jednání krajského soudu, žalobce to nijak nerozporoval a uložení správního vyhoštění nebylo napadeno odvoláním.
46. Prohlášení matky nezletilých dětí žádné takové skutečnosti neobsahuje, pouze potvrzuje občasný styk žalobce s dětmi. To ale bylo konstatováno již v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, což žalobce nijak nezpochybnil. Nejde tedy o žádnou novou skutečnost, na základě níž by měl správní orgán činit další úkony. Z dikce ani obsahu tohoto prohlášení neplynou žádné důvodné pochyby o tom, že *via facti* se skutkový stav ohledně vztahu mezi žalobcem a jeho rodinou nezměnil.
47. Zákonný znak „skutečné péče“, resp. „skutečné výchovy“ rozhodně není naplněn pouze tím, že se rodič s dětmi občas „stýká“. Skutečná péče o dítě musí zahrnovat prvky pravidelné výchovy, zajišťování potřeb dítěte (finanční závislost) a starostlivost o jeho celkový fyzický a duševní vývoj. Zcela jednoznačně žalobce nelze označit za rodiče, který o své nezletilé děti v převažujícím rozsahu v poslední době pečoval. Styk s dětmi žalobce občasně realizoval již v době vydání správního vyhoštění, ovšem jinak o děti spíše zájem nejevil. Nejde tu jen o tvrzení matky dětí získané jejím výsledkem v řízení o uložení správního vyhoštění, ale také o fakt, že žalobce tehdy tato tvrzení sám nepopíral a chtěl se dobrovolně vrátit do Vietnamu, tedy ani nepočítal s tím, že by se v budoucnu chtěl o své děti více zajímat. Jeho děti, resp. *stricto sensu* z pohledu testované skutkové podstaty § 15a odst. 1 písm. b) ZPC jeho nezletilý syn, který je občanem EU, na něm rozhodně nejsou finančně ani jinak závislé. V řízení o uložení správního vyhoštění byl tedy vztah žalobce k dětem, se zvláštním zřetelem k jeho synovi, který je českým občanem, dostatečně zkoumán. Nelze se ubránit dojmu, že jeho nynější snaha projevovat zájem o své děti je motivována vzhledem k uloženým vyhoštěním zcela účelově.
48. Ke skutečnostem tvrzeným až v tomto soudním řízení krajský soud uvádí, že jde ve vztahu ke skutkovému stavu rozhodnému ke dni vydání napadeného rozhodnutí spíše o nové skutečnosti. Soudu předložená dohoda o úpravě práv a povinností k nezletilým dětem, kterou žalobce ani nechtěl založit do spisu, byla uzavřena až po jeho vydání, takže ji soud nemůže považovat za skutečnost, kterou měl vzít žalovaný v potaz (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Konec konců, na novou úpravu poměrů k nezletilým dětem či na vůli se s matkou dětí dohodnout jinak nepoukazoval v odvolání ani sám žalobce.
49. Vztah mezi rodičem a dítětem se jistě v čase může vyvíjet, jak argumentoval žalobce. Ovšem za té situace bylo v jeho zájmu a zcela nasnadě, aby žalobce vyjevil pravou podobu svého vztahu k dětem pomocí důkazních prostředků, které měl již v žádosti navrhnout a v možném rozsahu prvostupňovému orgánu předložit. Obsah žádosti ani obsah prohlášení matky však podle přesvědčení krajského soudu nenaplnil kritéria pro

podstatnou indicii o změně situace, aby prvostupňový orgán musel *ex officio* provádět další důkazy.

50. Ohledně namítaného principu přiměřenosti (proportionalita) zásahu krajský soud má za to, že tento test byl žalovaným v napadeném rozhodnutí z hlediska ochrany jeho soukromého a rodinného života, jakož i z hlediska zásahu do zájmů nezletilého dítěte dostatečně proveden. Krajský soud v první řadě podotýká, že v souladu s názorem rozšířeného senátu NSS je třeba zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí v pobytových věcech i v případě procesních rozhodnutí o žádosti cizince, jak tomu bylo i v předmětné věci (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023 – 65). To však žalovaný učinil, přičemž vycházel ze skutečností známých z řízení o uložení správního vyhoštění, neboť žalobce neunesl své břemeno tvrzení a podstatné nové skutečnosti prostě netvrdil.
51. Pokud jde o zvážení nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 odst. 1 ÚPD), ten musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního. ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 49, uvedl: *„Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně soudy členských států musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy používají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů (rozsudek ESLP ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 46-47).“*
52. Opět je třeba konstatovat, že nejlepší zájem nezletilého dítěte byl žalovaným v napadeném rozhodnutí zkoumán i poměřován oproti veřejnému zájmu na realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalovaný správně hodnotil skutečnost, že žalobce není tím rodičem, který se o děti fakticky každodenně stará, a navíc ani po léta o ně neprojevoval skutečný zájem (žalobce pobýval dlouhou dobu ve Spolkové republice Německo). Své místo v této úvaze má samozřejmě též vztah žalobce k právnímu řádu ČR (i celé EU), který je dokumentován spáchanou trestnou činností a nelegálním pobytem na území. Žalovaný zcela správně poukázal při vyvažování zájmů také na zjevnou účelovost žádosti o nové posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění ve vazbě na nabytí právní moci trestního rozsudku, jímž byl žalobci uložen soudní trest vyhoštění na 30 měsíců. Závěr žalovaného, že nejde nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života či života jeho rodinných příslušníků a není ani v rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí, je v souladu se zjištěným skutkovým stavem a je přezkoumatelný.

53. Co se týká principu koncentrace dle § 82 odst. 4 SŘ, který obecně platí i v tomto typu řízení (není zvláštní právní úpravou nijak vyloučen), krajský soud v obecné rovině souhlasí s tím, že za určitých okolností lze uvažovat o jeho prolomení v důsledku působení imperativu principu zohlednění nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 ÚPD). K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 284/2023 – 35 a ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24, které se ovšem netýkají uložení správního vyhoštění, ale jiných pobytových řízení na základě žádosti. Ovšem za dané procesní konstelace tohoto typu řízení nebylo na prvostupňovém orgánu, aby sám proaktivně na bázi vyhledávací zásady zkoumal, jakým způsobem funguje rodina žalobce, s níž on sám dlouhodobě nežije.
54. Závěrem krajský soud uvádí, že i kdyby žalobce – v případném novém řízení ve smyslu § 122 odst. 7 ZPC – docílil na základě nově zjištěného skutkového stavu věci uznání statusu rodinného příslušníka občana EU, nemá to na uložený soudní trest vyhoštění přímý efekt.

VII. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. února 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce